NN 106/2019 (6.11.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-317/19-6 od 25. rujna 2019.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2132

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada O., u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 25. rujna 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/27, urbroj: 376-05-3-19-22 od 30. travnja 2019.

II. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika pod točkom I., utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja tog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada O., prema evidenciji Općinskog suda u Zadru, Zemljišnoknjižnog odjela O. koja je dostupna na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra, a na kojima ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u nastavku: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, podzemne i nadzemne EKI, broj: 404/2016, a koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je prema navedenoj točki rješenja tuženika u dijelu o količini i vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio tog rješenja. Točkom II. utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama navedenim u Odluci o nerazvrstanim cestama, klasa: 340-03/16-01/06, od 21. prosinca 2016. i uvjerenja Grada O., klasa: 363-01/19-01-10 od 30. siječnja 2019., koji su također sastavni dio rješenja, a koje nerazvrstane ceste su u vlasništvu Grada O. i na kojima tužitelj ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu: točkom III. količinu i vrstu EKI iz točaka I. i II. tog rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase vodova u zemlji i nadzemnih EKI navedenih u Elaboratu; točkom IV. utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz tog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI, sukladno podacima o Elaboratu i vrsti zemljišta navedeno u Evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela O. ili podredno Ispostavi za katastar nekretnina O. dostupno na Zajedničkom informacijskom sustavu knjiga i katastra uz primjenu iznosa naknade i obračuna određenim u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (»Narodne novine«, broj: 152/11., 151/14. i 95/17.); točkom V. utvrđuje se da Grad O. ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz tog rješenja od 10. travnja 2019., odnosno od uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Grada O. ukoliko je nastupila nakon 10. travnja 2019., a prema evidenciji dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra; točkom VI. obvezuje se tužitelj da u roku od osam dana od dana primitka tog rješenja napravi obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz tog rješenja te obračun sa svim podacima dostavi tuženiku i Gradu O., a točkom VII obvezuje se tužitelj da u roku od 10 dana od dana primitka tog rješenja Gradu O. plati naknadu za pravo puta za prvu godinu, a svaka slijedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena, o čemu tužitelj mora dostaviti potvrdu o uplati. Točkom VIII. obvezuje se Grad O. omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz tog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je pokrenuo upravni spor iz svih zakonom propisanih razloga. Navodi da je nadležnost tuženika propisana člankom 12. ZEK-a koji između ostalog u stavku 1. točki 11. propisuje da je HAKOM nadležan za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općeg dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Stvarna nadležnog tuženika propisana je zakonom i ne može se prenijeti na stranke u postupku, a što je tuženik u osporenom rješenju upravo učinio prenijevši nadležnost donošenja Odluke o visini naknade za pravo puta